

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. III. emelet.

„Mintha égő tűz volna szívemben.“

Ma is vannak ilyen emberek. Nagy gondolatok, világgraszoló nagy tervek megvalósításának vágya ég szívükben. Mintha nem is volnának kortársaink, szinte csodálkozunk, honnan jöttek. De látjuk, hogy itt vannak. A dolgukban biztosak. Sem magukat, sem gondolataikat nem féltik. Mennek előre rendületlenül, ezer veszedelmen keresztül, mit sem törődve barát és ellenség véleményével.

Ilyen ember volt Pál apostol is. A zsidók szívük szerint gyűlölték és a görögök bolondnak vagy legalább is eszelősnek tartották. De Pál ezzel nem törődött. Őt űzte a tűz, mely égett szívében. Előtte volt az elveszett világ sötétségben és abba világosságot vinni: ez volt a vágy, mely égett szívében. Közben tűrt és szenvedett. Volt fogságban és elszenvedte a botbüntetést is. Éhezett és szomjazott. Járt tengeren és pusztaságon keresztül. Olyan helyeken járt és annyi emberrel beszélt, mint azt az ő korában, hozzá hasonló ember csak kevés tette meg.

Ezalatt ülhetett volna otthon békességben, lehetett volna köztisztületben álló bölcs, aki jó-módban él és semmi nélkül nem szűkölködik. De ő nem tekintett senkire és semmire. Nem kérte és nem vette igénybe senki segítségét. Ha ő várta volna, amíg valaki őt biztatja és segíti, ma nem volna keresztény egyház. Ma te Jézusról semmit sem tudnál. Te is tudatlanságban és sötétségben élnél és halnál meg. De Pál apostol csak ment az égő tűzzel szívében. Ment csak magában, sokszor elhagyva és elfelejtve mindenkitől. Olykor ellenségeivé lettek, akik előbb tőle nyerték a legnagyobb kincsét.

És Werley is ilyen ember volt. Munkája közben sokszor volt egyedül. Az egyház sem ismerte fel és akik között dolgozott, azok sem voltak hálásak mindig. Előfordult, hogy éjjeli szállást sem kapott, amikor a gyülekezeti terem padjain vagy székein feküdt sebesre gyenge, törékeny testét. De ő nem csüggedt

soha. Tudta, hogy a sok ellenség csak tudatlanságában beszél és cselekszik. Előfordult, hogy a kő, melyet markában szorított valaki, hogy a prédikátort azzal megdobja, a beszéd hallatára kihullott az ellenség kezéből.

De voltak ezeknél az embereknél sokkal egyszerűbbek is. Egy missziótlelkű fiatalember mindig azon gondolkodott, hogy függhet-e az evangélium diadalutja mások jó vagy rossz-akarától? Nem küldte-e Jézus tanítványait újtukra pénz nélkül? És ez a kiküldés ma már nem lehetséges talán? Az eredmény az volt, hogy minden attól függ, ég-e a tűz valakinek szívében. Csak természetes, hogy az, aki csak „állást” keres Jézus szolgálatában, nem fog soha mást nyerni. Az ilyen megosztja embertársainak sorsát. Életük állandó félelem, aggodalom, kapkodás lesz. És emberek szolgálja marad. De jobb is lenne, ha az ilyen nem vállalkozna az evangélium hirdetésére, hanem „iparához” visszatérne.

Egy bizonyos. Akit Isten Lelke vezet, akinek Isten szerelme ég szívében, megy küldetése útján, nem mint egy nyomorult koldus, hanem felemelt fejjel, félelem nélkül. Ez ma is így van. Isten karja ma sem rövidült meg és Isten ma is megmutatja az utakat, melyeken szolgálói biztos lépéseket tehetnek. De a nehézségek nem kerülnek el ma sem azokat, akik Krisztus zászlaja alatt harcolnak. Rosszakarát, irigység, féltékenység most is szembeszáll, de ma is alul marad.

Az, akinek a szívében égő tűz van, mindig megtalálja azt az utat, amely számára járható. Pál apostol többször beszél „bezárt” ajtókról. De ő azért senki ellen nem zúgolódott, hanem nyugodtan és biztos léptekkel haladt előre a nyílt pályán. Az Isten országa, az evangélium diadalutja, nem emberek gondja és nem is függ emberektől. Isten minden időben munkálkodott. Akkor is, amikor Pál fogságban volt. Tehát ma is munkálkodik az Úr. Őt senki fel nem tartóztathatja.

Ismered-e e tüzet, amely ég az ember szívében és amelyet senki és semmi ki nem oltathat? Mózes úgy szerette népét, hogy tudott ekként imádkozni: „Bocsásd meg bűnüket; ha pedig nem, törölj ki engem a te könyvedből.” Ezt a tüzet érezte Jeremiás is szívében. Ez a tűz ég és csak egy teszi elviselhetővé, ha azal világitunk e sötét világon. T.

A gyülekezeti rémhírterjesztők

Senki titket meg ne csaljon üres beszédekkel. (Ef. 5/6.)

A mostani időben egy nagyon gyakran hangoztatott kifejezés és a köztudatba átment szólás-mondás, hogy óvakodjunk a rémhírterjesztőktől. Ilyen rémhírterjesztők azonban, akik oktalanul vagy rosszindulatulag hamis és izgató hírekkel az emberek nyugalmát felhőborítani akarják, nem csak kint a világban és a hétköznapi életben tevékenykednek, hanem a hívő és gyülekezeti életben is megtalálhatók. Jönnek és az apostol figyelmeztetése szerint Isten gyermekeit is meg akarják csalni alaptalan beszédekkel. Talán már magunk is látunk ilyeneket, akik mindig tudnak valami újat mondani és nagy rejtélyesen és ájtatos, fontoskodó képpel mondják el azt, ami alapjában véve csak üres beszéd. Figyeljük meg, hogy nem mi vagyunk-e ilyen üres beszédek fecssegők, nem mi akarunk-e másokat megcsalni ilyen beszédekkel, azután figyeljük meg, illetve vizsgáljuk meg, hogy az ilyen gyülekezeti rémhírterjesztők munkája milyen hatást tud kiváltani belőlünk. Előrebocsátva azt, ha a gyülekezeti rémhírterjesztő nem talál talajt, hová a dudva magját elültetheti, akkor nem igen tud munkálkodni, ha ellenben azt látja, hogy fecsegése termő talajba hullott, akkor elemébe van, sőt ha észreveszi, hogy bennünket beszéde érdekel, eselleg izgat és nyugtalanít, ez fölbátorítja, lápot ad a képzeletének és fő munkássága abban merül ki, hogy ezen híreket szertehordja. Természetes, hogy az ilyen embernek azután nincsen ideje a saját lelkiéletével törődni, mert képzeletét az izgatja, hogyan tudna valakinek valami új, kellemetlen újsággal kedveskedni. Az az érdekes, hogy az ilyen lelkek mindig csak a rosszról vannak tájékozva, csak arról tudnak beszélni, csak a bajokat és nehézségeket látják másokban és hogy ők valakit erősítsenek és vigasztaljanak, arról szó sincs. Ezek a rémhírterjesztők, sem a prédikátorról, sem más gyülekezeti testvérrel terhet levenni nem akarnak, nem is próbálnak, hanem magukat hordoztatva, oktalan fecsegéseikkel még csak megterhelik azokat is, akik komolyan építeni és dolgozni akarnak a közösségben.

Ilyen gyülekezeti rémhírterjesztő kétféle van. Az egyik öntudatlanul, tapasztalatlanságból, oktalan lélelemből és aggodalomból válik ilyen gyülekezeti rémhírterjesztővé, nincs kellő érzéke ahhoz, hogy a dolgokat a kellő értékre szállítsa le. A bolhából is elefántot csinál. Ha az ilyen lélek meghallja, hogy talán egy másik lélek pillanatnyilag elcsüggedve kifakad, vagy talán hirtelen, meggondolatlan véleményt mond akár a gyülekezetről, akár a prédikátorról, vagy egy testvérrel, akkor már szalad és nagy fontoskodva híreszteli, hogy „Jaj X, vagy Y testvér mit mondott, biztosan visszaesett” és ezzel anélkül, hogy imában fölhatalmazást kért volna az Uról és csupán az Ur elé vitte volna a dolgot, nagy rejtélyesen és fontoskodva körülviszi ezt a hírt a gyülekezetben, mint annak idején háboru esetén apáink a véres kardot. Nagy titkolózva közlik, hogy ez és ez a testvér milyen kijelentést tett, hogy ez és ez azt mondta, hogy többet nem jön a gyülekezetbe, mert valami nem tetszik neki, hogy a másik miért haragszik a hrmadikra és így tovább, mindig van valami beszélőnivaló, mindig van az ilyen léleknek valami „kellemes” újságotnivaló.

A másik fajtája ennek a szomorú csapatnak, tudatosan csinálja. Ezek élvezik, ha rémhírterjesztésük nyomán megrökönyödés, ijedtség támad. Valóságos sport számukra és nagyon fontos személyiségeknek tartják magukat, mint akik jól vannak tájékozotva a lelkek és a gyülekezet állapotáról. Ezek sopánkodó képet vágnak és úgy mutatják, mintha részvételt volnának eltelve a prédikátor, a gyülekezet és a testvérek iránt. De ez mind csak képmutatás, mert ha valóban szeretettel volnának eltelve, akkor nem beszélnének annyit, hanem csendben munkálkodnának a mások és magok épülésén.

Kedves lélek, nem vagy te is ilyen rémhírterjesztő? Aki szokásos lelki nehézségeket felfujsz, aki mindjárt halálhíret költöd, mondjuk egy iljusági munkának, ha véletlenül valami helytelenség történik ott? Vagy mindjárt lemondasz egy testvérrel, vagy pálcát törsz valaki fölött és azt szertekürtölöd, ha valami olyasmit látsz életében, ami neked nem tetszik? Vagy talán te vagy az, aki mindig a „jó hírekkel kedveskedsz” prédikátorodnak és alapos megfontolás nélkül tömöd a magad nézeteiddel? Tudod-e, hogy a keresztényi élet legfőbb pontjai közé tartozik a teherhordozás és ez csak akkor lesz igazán krisztusi, ha megtanulod azt, hogy először az Urral intézz el kérdéseket, mielőtt azokkal mást terhelnél. Ha igazán hívő életet akarsz élni, tanulj meg hordozni és óvakodni attól, hogy olyanokat megterhelj dolgokkal, akik gyengék lehetnek annak elhordozására, vagy akik tulzottan aggodalmaskodók s amugy is ijedősek. Vannak lelkek, akik komoly gyermekei akarnak lenni

az Urnak, de még nem adatott meg nekik, hogy kellő tapasztalattal rendelkezzenek egy helyzet áttekintésénél, az ilyeneket ne terheld. Azután ne felejtjük el, hogy amit mi néha olyan nagyon veszedelmesnek és fontosnak látunk, az egy tapasztalt lelkiember szemén át nem is olyan veszedelmes és fontos. Egyszer kis gyermekeimen apró kiütés mutatkozott, elhívtuk az orvost, aki mosolyogva állapította meg, hogy csekélység az egész, nincs aggodalomra ok. Nem terheltem a szomszédot bajommal, hanem ahhoz mentem, aki szakértő ebben. Mi is ahhoz menjünk megfontolás után, aki tudjuk, hogy megértően tudja kezelni dolgainkat.

A gyülekezet tagjainak, ha az egy komoly és imádkozó gyülekezet, nagyon hamar nyilvánvalóvá lesz, hogy az a sok hirthező, mindenről tájékozott testvér, egy szegény fecsegő, akit nem szabad komolyan venni. Nem szabad tragikusan felfogni fecsegését, mert mint fentebb említettem, ha látja az illető, hogy beszédének nagy fontosságot tulajdonítunk, vészszemet kap és még csak buzgóbban akar megöltöni és megcsalni „üres beszédekkel.”

Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel, ne engedjük, hogy Jézusunkkal való kapcsolatot valami üres locsogás megzavarja, ne engedjük magunkat üres rémhírekkel lelki-egyensúlyunkból kizökkenteni, ne akarjunk azokhoz hasonlók lenni, akik könnyen megrémülnek, vagy legalább is könnyen befolyásos hatók mások csacska beszédeivel. Ha beszélünk, gondoljuk meg, hogy az építésre, Jézus dicsőségére való beszéd-e? Használunk-e azzal valakinek, de legfőképpen Jézus ügyének és lelkeknek, kikkel szemben az Urnak, az üdvösség gondolata van. Ha meghallgattunk valamit, gondoljuk meg, hogy ki mondja, mennyire lehet azt komolyan venni és az illetőnek lelkiélete biztosítéka-e annak, hogy beszéde megfontolt, komoly hívő beszéd. Azt látjuk, hogy ilyen gyülekezeti fecsegők és rémhírterjesztők, ilyen halált jósoló kuvikok mindig voltak, már íme, az első közösségekben is inteni kellett a gyülekezet tagjait részben a beszédben való mérsékletre, részben óvatosságra a meghallgatásban. Semmi sem új a nap alatt, a gyülekezeti fecsegő sem. Éppen ezért fogadjuk úgy, mint akin keresztül az Ur a mi megfontoltságunkat és komolyságunkat akarja levizsgáztatni, kérvén azt, hogy kegyelme, bölcsessége segítsen, hogy mi magunk ne váljunk soha gyülekezeti rémhírterjesztőkké, tudván, hogy az Ur bennünket szentségre és békeségre hívott el s nem arra, hogy magunknak és másoknak oktalan izgalmakat okozzunk.

I. j.

Irodalom.

Az 1939. okt. 28—31 napjain tartott Országos Protestáns Napokon elhangzott előadásokat az Országos Bethlen Gábor Szövetség — Protestáns Könyv címen — könyvalakban is kiadta. A 205 oldal terjedelmű, gazdag, mély tartalmu könyv, mely a Protestáns Napoknak valóban maradandó emléke — ára 3:50 P.

H I R E K.

Harmadik ifjusági táborozás. Kedves ifju olvasó, hallottál-e már jókedvtől csengő nevetést? Láttál-e már vidáman kergetőző fiatalságot? Éreztél-e már közösséget, ha többedmagaddal térdet hajtoltál Isten színe előtt? Elmélyültél-e már — minden külső gondot kikapcsolva — Isten akaratának keresésébe? Látod, ezért volt most Budakeszin a táborozás, hogy alkalmunk legyen nevetni, játszani, imádkozni és Isten szavát hallani. Négy napig távol voltunk a világ zürzavarától, hogy egész figyelmünket egy pontra irányíthassuk: Jézusra, ifjusági vágyaink teljesítőjére. Fialat lélek vágy nélkül olyan, mint a folyómeder víz nélkül, nem él. De mi élünk és a bennünk élő vágyak utat és kielégülést keresnek. — A fiatalságot legsajátosabban a közösség utáni vágy jellemzi. Az előadás folyamán figyelemmel kísértük, kivel tart közösséget a gyermek, a serdülő és a felnőtt, aki házasságában vélt eljutni a közösség legeszményibb megnyilvánulásához, de csalódik, ha Istent számításán kívül hagyja, mert csak vele lehet tökéletes közösségünk. A közösség legfőbb feltétele a megértés, ennek isteni megoldása Krisztus élete. Ha vele benső közösségben élünk megtaláljuk az utat embertársainkhoz is.

A fiatalság második nagy vágya a szabadság utáni vágy. Mi tulajdonképpen a szabadság? Helytelen a szabadság fogalmát azonosítani azzal, hogy „szabad az, aki tesz amit akar,” mert a megváltatlan ember elsősorban saját ösztöneinek és szeszélyeinek rabja, másodsor pedig a külvilág vezető rabláncán. Szabad az, akit Krisztus ezektől a rabszolgatartóktól megszabadított és most szabadon követheti Őt, élete Megváltóját.

Van-e fiatal lélek bíráltság, elégedetlenség és mérlegelés nélkül? Ezek a forrongások mutatják, hogy tökéletességre vágyik. Ha a fiatal lélek ezen a téren nem áll biztos talajon, sohasem érhet célt. Krisztussal való találkozására rávezeti arra, hogy saját magából induljon ki a tökéletesítés és látni fogja, hogy amennyire ő megközelíti az eszményt, annyira környezete is javul.

Előadássorozatunk negyedik témájáról a fiatal lélek tisztaság utáni vágyáról — melyet

leányok és fiuk részére külön tartottunk — röviden csak annyit szeretnék megjegyezni, hogy igen hálásak vagyunk, amiért ilyen világosan, tisztán és istenfélő lélekkel igyekeztek bennünket Isten akaratának felismerésére vezetni.

Délutáni előadásaink fontos kiegészítői voltak a délelőttieknek, mert mit ér a problémák nagyszerű elvi megoldása, ha a gyakorlati életünkben nem érünk el odáig, hogy a felismert igazságokat meg is valósítsuk. Az Istenbe vetett vallásosságnak alapja a megtérés és üdvbizonyosság. Hangsúlyozzuk, hogy ez csak kiindulópontja lehet új életünknek, melynek vezetését Krisztusnak adtuk át. Megállni soha sem szabad, mert mindig kísért a sátán és minél erősebb a hitünk, annál agyafurtabb és ravaszabb csellel akar hálójába keríteni, de erősségünk az Isten és megvéd minden veszedelemtől.

E sok komoly előadás és beszélgetés mellett még mindig maradt idő a vidámságra is. Nem akarom részletezni napi műsorunkat, de ha egyes szavakra gondolunk, melyek a táborozás alatt szinte már fogalomvá váltak, még most is mosolygunk. Szalmazsáktömés! Naposok ebédet hozni! Ne hencegj! Nem megvetendő dolog a nap fátalalmait gödrös szalmazsákokban kipihenni, honnét az ember (értsd fiuk!) az utolsó perc után emelkedik fel és késésért 10 fillér büntetést fizet.

Hogy az eső az utolsó napon meg akarta zavarni az összhangot, arról nem is vettünk tudomást, hanem beljebb húzódtunk a házba és este kiki felszólalással vagy imával tett bizonyosságot arról, amit Isten lelke a táborozás alatt benne végzett. Reméljük, hogy mindannyian lélekben gazdagodva tértünk vissza munkahelyünkre és magunkkal vittük az újonnan töltött lámpást, hogy Krisztus igazsága világíthasson.

A táborozás rendezőinek Hecker Á. és Hecker H. lelkészeinknek, valamint Zimre Gy., Tessényi Z., Victor Zs. és Szalay dr. előadóinknak ifjúságunk nevében köszönetet mondok szíves fáradozásukért.

F. M.

„Közel az Isten országa“

Betölt az idő.
Közel van immár
Az Isten ország —
Fognak a napok...
Megnövekedett
A gonoszság.

Az óra ballag...
Közelg a legnagyobb szám,
Szívem siess!
Indulj az Isten szaván.

Hagyd az angyalnak
Életed lángját lújni...
Ha még van szikra,
Az igétől lángra fog gyúlni.

Adj és végy olajt,
Mécsed, hogy lánggal égjen,
Közel a „Vőlegény”!...
Vigyázz, hogy alva ne érjen...

Veronika tvér.

SZERKESZTŐI ROVAT

Nagy örömben volt részük testvéreinknek augusztus elején, mikor bevonult prédikátoraink szabadságjukat körükben töltötték. Egymás után érkeztek haza Schmidt és Dobos tvérek, majd néhány nappal később Liebstockl tvér is. Így nem csak önfeláldozást jelent ezen idő gyülekezeteinknek, hanem örömet is. De olyan tapasztalatokat is szereznek, amelyeket sohasem nyerhetnének, ha a prédikátoruk átmenetileg a haza szolgálatában nem távozna el vezetői állásából.

Szép előrehaladásról beszélhetünk a diakonissa munkával kapcsolatban. Nem csak igen jó szellem uralkodik a most újonnan megszervezett testvériségben, de az összetartás és imádságos lélek már gyümölcsöket is érlel. Több fiatal leánytestvér élénken érdeklődik a nemes szolgálat iránt és a napokban az egyik ezek közül mint jelölt be is lépett. Adja az Ur, hogy a szeretet szelleme továbbra is győzedelmesen vigye előre e munkát.

Julius utolsó vasárnapját felhasználta a szuperintendens az „elárvult” gyülekezetek meglátogatására. Délelőtt Kaposváron és este Dombóváron hirdette az igét. Meggyőződött róla, hogy a testvérek nem csak hősiiesen viselik a helyzetből folyó terheket, hanem igen nagy reménységgel tekintenek a jövő felé. Imádkozzunk úgy a bevonult testvéreinkért mint a gyülekezetért is.

Kérjük a k. munkatársakat, hogy a különböző jelentéseket és cikkeket Budakeszire, Fő utca 5. sz. címre küldjék a szerkesztőhöz. Így minden késelem nélkül jutnak ezen hozzájárulások a szerkesztő kezébe.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. tel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János.

Nyomtatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
Nyomdáért felel: Henczer István.